

Chicago, Illinois
Begin september

Briley Forrester

Met een klap werd er een opgevouwen krant op de hoek van Brileys bureau neergesmeten. Zijn handen vlogen van schrik van het toetsenbord en hij keek de persoon die hem uit zijn concentratie haalde woedend aan. Maar toen hij zag dat het zijn baas was, trok hij zijn gezicht snel in de plooi. Hij leunde achterover op zijn piepende bureaustoel en grinnikte zachtjes.

‘Heb je vanochtend geen koffie gehad, Len? Je lijkt een beetje gestrest.’ Of misschien had hij nog een slok nodig om zijn kater de baas te worden. Lens rode, waterige ogen en hangwangen verraadden namelijk dat hij gisteravond weer eens een glaasje te veel achterover had geslagen. Een gewoonte die veel van zijn collega’s hadden, maar Briley was zo wijs geweest om het niet zover te laten komen. Tante Myrt had dronkenschap altijd afgekeurd.

‘Wat ik nodig heb, is een verhaal dat anders is dan de artikelen waarmee we dagelijks de krant vullen – een stuk dat ons in een klap weer op de kaart zet.’ Zijn kale hoofd glansde onder het felle, fluorescerende licht van de kantoorlampen. Hij vouwde zijn armen voor zijn borst waarbij hij zijn overhemd met Schotse ruit nog meer kreukte en slaakte duidelijk hoorbaar een diepe zucht. De man moest zich ernstig zorgen maken, want eigenlijk verscheen hij nooit op het kantoor van de *Real Scoop* zonder een schoon, gestreken hemd met felle stropdas. Hij keek boos naar de krant op het randje van het bureau. ‘Kijk eens naar die kop; *daar* verkoop je tegenwoordig een krant mee.’

Briley pakte de *Illinois Times* op en vouwde hem open. Op de voorpagina stond een foto van Amish-mannen die een schuur aan

het bouwen waren, die een kwart van de pagina besloeg; de kop van het hoofdartikel luidde: *LEVEN VAN EENVOUD SCHENKT VREDE EN VREUGDE*. Terwijl Briley het artikel over het toegenomen jaarlijkse toerisme naar de gemeenschappen van de Amish en de mennonieten vluchtig doorlas, bleef Len maar brullen.

‘Maak dat de kat wijs. Een beetje rondrijden in een buggy, broeken met bretels dragen, in een huis wonen zonder televisie en magnetron – daar zou een mens gelukkig van moeten worden? Wat een onzin!’

Briley legde de krant opzij. ‘Gun het hun toch dat ze ook een keer in de schijnwerpers staan. Waarom maak je je daar nu zo druk om?’

De frons op Lens voorhoofd werd dieper. ‘Ze irriteren me – daarom. Ooit weleens op de hoofdweg vastgezet achter een tractor van een van die lui? Waarom doen ze dat überhaupt, met hun landbouwwerktuigen op wegen rijden die alleen bedoeld zijn voor auto’s? En dan heb ik het nog niet eens over dat wat hun paarden op de parkeerplaats achterlaten. Walgelijk gewoon.’ Len pakte de krant op en staaarde gepikeerd naar de zwart-witfoto. ‘Moet je hen nu eens zien met hun kleren à la *Het kleine huis op de prairie* en hun strohoeven als uit de boeken over Tom Sawyer, terwijl ze zich met z’n allen uitsloven om die schuur in één dag af te krijgen. Is dat nieuws? Als je het mij vraagt niet, maar het is sinds vanochtend wel het meest geraadpleegde onderwerp op de zoekmachines op internet. Ik begrijp er niks van...’

Briley voelde een rilling over zijn rug lopen. Zou dat het kunnen zijn? Zou zo’n stuk hem van de kleine berichtjes binnen in de krant naar een hoofdartikel op de voorpagina helpen – een met zijn naam eronder? Hij temperde zijn enthousiasme, want hij kon het er niet zomaar uit flappen. Op de een of andere manier moest hij ervoor zorgen dat het idee van Len kwam.

Hij draaide heen en weer op zijn stoel met de piepende vering en zette een ongeïnteresseerd gezicht op. ‘Ach, je weet hoe de mensen over de Amish denken. Zo ongeveer de helft van de toeristen van buiten de staat die naar Illinois komen, maakt een tochtje door het gebied waar de Amish wonen. Daar vergapen ze zich aan de buggy’s,

het wapperende wasgoed aan de lijnen en de ploegen die worden voortgetrokken door paarden. En uiteraard kopen ze een pot appelfjam. Het geeft hun een goed gevoel om te geloven dat die mensen met hun zelfgemaakte kleren en huizen die verlicht worden met lantaarns allemaal precies weten hoe het zit.' Briley deed alsof hij een klein scheurtje in zijn duimnagel bestudeerde. 'Tuurlijk, we weten dat het onzin is – zoals je zei – maar het zou best een uitdaging zijn om de grote massa van het tegendeel te overtuigen.'

Briley beet op de nagel van zijn duim en keek vanuit zijn ooghoek naar Len. Te zien aan zijn gefronste wenkbrauwen, voeten die onrustig op de grond tikten en de kauwende bewegingen van zijn mond, dacht zijn baas na. Waarschijnlijk zou er alleen nog wel wat tijd overheen gaan voordat er iets samenhangends over zijn lippen kwam, gezien het feit dat de man gisteravond te diep in het glaasje had gekeken. Hoewel Briley voelde dat hij ongeduldig werd, weigerde hij lucht te geven aan zijn gevoelens. In de twee jaar die hij nu hier onder Lens leiding werkte, had hij geleerd dat hij niet harder aan de man kon trekken dan aan een touw. *Laat hem er maar gewoon zelf op komen.*

Briley boog zich weer over zijn toetsenbord, zette zijn vingertoppen op de toetsen en probeerde verder te typen over het schandaal rond de nieuwe winnaar van *American Idol*. Hij had nog maar een paar woorden getypt, toen Len ineens in lachen uitbarstte. Asjememou, hij had iets bedacht. Briley probeerde een glimlach te verbergen en keek op. 'Wat is er?'

Len sloeg met zijn vlakke hand op Brileys bureau. 'Lariekoek. Allemaal lariekoek. Dat weten we, toch? Laten we er dan voor zorgen dat iedereen er zo over gaat denken.'

Briley fronste zijn wenkbrauwen, in de hoop dat het leek alsof hij verbaasd was. 'Je bedoelt dat we gaan aantonen dat het idee dat een leven van Eenvoud gelijkstaat aan een vredig leven onjuist is?'

'Inderdaad, dat is precies wat ik bedoel.' Lens roodomrande ogen sprankelden van enthousiasme. Hij boog zich voorover, zette zijn elleboog op Brileys bureau en liet zijn doordringende blik op Briley rusten. 'Niemand heeft ooit geprobeerd aan te tonen dat een leven

van Eenvoud mogelijk is... echt mogelijk is. Je krijgt mijn Mercedes als het waar blijkt te zijn dat de helft van die lui die strooien hoedjes dragen en hun mest onderschoffelen, niet liever in een huis met air-conditioning woont en een diepvriesmaaltijd in de magnetron gooit.'

Briley grinnikte. 'Dank je, ik ben tevreden met mijn Camaro, maar het zou interessant zijn om te kijken of het zo zou kunnen zijn.' Het was zijn bedoeling geweest om Len zelf met het idee te laten komen, maar hij kon zijn gedachten niet meer voor zich houden. 'Bedenk eens wat het sneeuwbaaleffect zou zijn. We zouden het Amish-toerisme een halt toe kunnen roepen, ervoor zorgen dat de bezoekers in plaats daarvan weer teruggaan naar de stad om daar de musea, theaters en cafés te bezoeken. Alle grote steden met in hun omgeving een Amish-gemeenschap zouden ons dankbaar zijn.'

Len tuitte zijn lippen en de frons op zijn brede voorhoofd werd nog dieper. 'Het probleem is alleen dat we echt moeten bewijzen dat de mensen uit die gemeenschappen ontevreden zijn over hun eenvoudige bestaan. Zonder uitspraken van de mensen van Eenvoud zelf gelooft niemand dat. En je kunt het hun niet recht op de man af vragen, want dan zouden ze je gewoon antwoorden dat ze tevreden zijn.' Hij trok een grimas en schudde zijn hoofd. 'Nee, er zou iemand bij hen moeten gaan wonen, hun vertrouwen moeten zien te winnen. Dan zou hij op een geloofwaardige manier de waarheid over het leven van Eenvoud kunnen onthullen.'

'Bij hen gaan *wonen*?' Briley trok een walgend gezicht – expres. 'Geen enkele verslaggever met een vrouw en kinderen is bereid om zijn boeltje op te pakken en weet ik hoelang onder de Amish te gaan leven om daar vrienden te maken en achter de waarheid zien te komen.'

Len keek Briley met een schuin oog aan, alsof hij hem probeerde te peilen. 'Jij hebt geen vrouw en kinderen. Je hebt niet eens een hond. Betekent dat dat jij je meldt als vrijwilliger?'

Tjonge, wat was het moeilijk om op zijn stoel te blijven zitten. Briley vouwde zijn handen achter zijn hoofd en veinsde een geeuw. 'Wel, je hebt gelijk als je zegt dat er niets is wat me tegenhoudt. Ik zou het wel kunnen doen, ja.'

Len grijnsde. ‘Je doet net een beetje te ongeïnteresseerd. Ik weet dat je dit verhaal graag wilt hebben. Het is een van die zeldzame verhalen die een verslaggever kunnen maken of breken.’

Briley keek hem schaaachtig aan. Misschien was Len toch niet zo dom als hij soms dacht. Toch hield hij zijn enthousiasme in toom. Len kon het verhaal nog steeds aan iemand anders geven, waardoor Briley lelijk op zijn neus zou kijken. ‘Oké, ik geef het toe: ik zou het leuk vinden om te doen.’

‘Weet je het zeker?’ De plagende blik in Lens ogen verdween. ‘Het zou weleens kunnen betekenen dat dit het meest karakterloze verhaal dat de *Real Scoop* tot op heden heeft gebracht, gaat worden. Je moet je echt focussen. Listig te werk gaan. Mensen zand in de ogen strooien. Met andere woorden: een manier zien te vinden die maakt dat je er *echt* bij hoort en toegang krijgt tot de best bewaarde geheimen. En jij staat er nou niet echt om bekend dat je je goed aan kunt passen.’

Len zou nooit weten hoeveel verontwaardiging deze laatste opmerking opriep, omdat Briley er goed in geïnteresseerd was zijn ware gevoelens te verbergen. De emoties raasden echter door zijn lijf en zorgden ervoor dat het zweet hem vanaf zijn middel aan alle kanten uitbrak. Hij balde zijn vuisten achter zijn hoofd en klemde zijn tanden op elkaar. Nadat hij langzaam tot vijf had geteld, had hij zichzelf weer voldoende in de hand om te kunnen antwoorden.

Terwijl hij zijn mond tot een glimlach dwong, liet hij zijn armen zakken en plantte zijn ellebogen op de armleuningen van zijn stoel. ‘Misschien ben ik nog nooit op de juiste manier gemotiveerd geweest om me op welke manier dan ook aan te passen. Dat wil echter nog niet zeggen dat ik het niet *kan*.’

Len nam hem een paar seconden onderzoekend op, terwijl Briley de vorsende blik van zijn baas stilzwijgend trotseerde en niet wegkeek. Uiteindelijk verscheen er een flauwe grijns rond de mond van de man. ‘Goed dan. Misschien duurt het even voordat alles voor een lang verblijf bij de Amish geregeld is, maar ik ga ermee aan de slag. Lees jij intussen zo veel mogelijk over de verschillende groeperingen onder de mensen van Eenvoud. En dan bedoel ik: doe diepgaand on-

derzoek, Briley. Zorg ervoor dat je hun tradities en religieuze praktijken in je hoofd hebt zitten, zodat ze niet meteen al beledigd zijn zodra je bij hen arriveert.’

Briley stak zijn hand op, als een padvinder die een gelofte aflegt.

Met een geamuseerde of spottende grom – Briley kon niet met zekerheid zeggen wat het nu precies was – deed Len een stap achteruit en griste de krant waarmee hun gesprek begonnen was van het bureau. Hij sloeg ermee tegen zijn dij en zond een waarschuwend blik in Brileys richting. ‘En niet te brutaal zijn. Die mensen schijnen zeer op hun familie gericht zijn en dat zal even wennen zijn voor je, aangezien je nooit enige familie van betekenis hebt gehad. En zorg ervoor dat je je hoofd niet op hol laat brengen door zo’n Amish-meisje.’

Len’s opmerking over zijn familie deed zeer, maar Briley verbloemde dat met een lach. ‘Briley Forrester die zijn hoofd op hol laat brengen door een meisje in simpele kleren en een lelijk gezicht dat een leven van Eenvoud leidt?’ Hij schudde zijn hoofd, terwijl hij zich weer over zijn toetsenbord boog. ‘Uitgesloten.’

Sommerfeld, Kansas
Eind september

Anna-Grace Braun

‘Zussie! Zussie, kom er eens uit!’ Twee kleine vuistjes bonkten op Anna-Grace’ slaapkamerdeur, waarbij het dwingende geroep het verzoek kracht bijzette.

Anna-Grace grinnikte om dit oude, vertrouwde ochtendritueel. Met een zusje dat zo vroeg opstond, had je toch helemaal geen wekker nodig? ‘Ik kom zo als ik klaar ben, Sunny.’ Ze pakte nog een laatste haarspeld en bracht die omhoog naar haar kapje.

‘Maar, zussie, Steven is er en hij wil je nu spreken!’

Steven was hier? Al voor het ontbijt? Hoewel Anna-Grace gisteren nog een groot deel van de middag met Steven had doorgebracht – op de veranda voor het huis, zodat haar ouders hen door het raam van de woonkamer nauwlettend in de gaten konden houden – ging haar hart tekeer alsof ze elkaar weken niet hadden gezien. Ze liet de speld op haar ladekast vallen, waarna hij twee keer stuitte en er vervolgens vanaf viel. Ze snelde naar de deur en zwaaide hem open, waarbij ze haast over Sunny struikelde.

Lachend greep ze haar zusje bij haar schouders en deed een stap opzij, waardoor ze langs haar heen kon lopen. Ze haastte zich door de gang met Sunny in haar kielzog. Terwijl ze de brede deur naar de keuken passeerde, gluurde ze even naar binnen en trok de aandacht van haar moeder.

Mam glimlachte begrijpend naar haar. ‘Sunny, kom hier, alsjeblieft.’

‘Maar –’

‘Help me even de tafel te dekken voor het ontbijt.’

Met een zucht veranderde Sunny van koers en liep naar de keuken, waardoor Anna-Grace de woonkamer binnen kon gaan zonder dat haar kleine zusje haar als een schaduw achtervolgde. Ze hield ontzettend veel van Sunny. Vanaf haar vierde tot haar dertiende had ze elke avond gebeden om een zusje of broertje en zou ze het kleine meisje dat helemaal van de andere kant van de wereld, uit China, was gekomen voor geen goud willen missen. Maar soms had ze behoefte aan privacy.

Steven stond aan het eind van het betegelde stukje gang op haar te wachten. Zoals altijd deed de aanblik van haar aanstaande een warm gevoel door haar heen stromen. Voelde elk meisje zich zo licht in haar hoofd als ze in de buurt was van degene van wie ze hield? Zou dit wonderlijke gevoel op een dag gewoon worden, zoals Sunny's roepen en gebonk op de deur inmiddels een vertrouwd onderdeel van de dagelijkse routine was geworden? Anna-Grace hoopte vurig dat ze de hartverwarmende blijdschap die ze voelde, als ze keek naar haar breedgeschouderde verloofde met zijn blonde haar, nooit zou verliezen.

‘Goeiemorgen, Steven,’ fluisterde ze, een beetje buiten adem vanwege het feit dat ze zich zo had gehaast. ‘Wat een verrassing. Ik had niet verwacht je vandaag te zien.’

Hij zwaaide met zijn donkerblauwe honkbalpet langs zijn dijbeen, wat een zoevend geluid maakte. ‘Ja, nou ja, voor mij is het ook een verrassing.’

Een verlegen glimlach deed zijn mondhoeken opkrullen en dat trok Anna-Grace' aandacht. Zijn lichtroze lippen hadden haar nog nooit gekust, behalve op haar wang of slaap, maar ze keek uit naar de dag waarop hun lippen elkaar voor het eerst zouden ontmoeten. Nog maar vijf maanden! Bij de Old Order Amish was het de hoogste roeping van een vrouw om echtgenote en moeder te zijn; het kon voor haar dus niet snel genoeg februari worden. Terwijl Steven zijn keel schraapte en ontspannen verder praatte met zijn donkere, sonore stem schoof ze haar gedachten opzij.

‘Toen ik gisteravond thuiskwam nadat ik bij jou was geweest, vertelden mijn ouders me een nieuwtje. Ze vonden dat je het moet

weten en mijn moeder zei dat ik het maar beter meteen kon gaan vertellen, voordat je het van iemand anders zou horen; je weet hoe snel er gekletst wordt hier in de stad.'

In Sommerfeld waren er geen geheimen. Soms voelde de intimiteit van de hechte gemeenschap waarin ze woonden fijn, andere keren irriteerde het haar. Ze haalde vlug haar schouders op. 'Wat is het nieuws?'

'Je weet toch dat mijn broer vijf jaar geleden met de noorderzon vertrokken is en dat we hem sindsdien niet meer hebben gezien?'

Kevin Brungardts vertrek was een pijnlijk hoofdstuk in zijn familiegeschiedenis. Ook had het een litteken achtergelaten in de harten van heel veel inwoners van Sommerfeld die hem hadden zien opgroeien en steeds opstandiger zagen worden. Uiteindelijk was hij er op een avond tijdens het invallen van de schemering vandoor gegaan. Anna-Grace' ouders baden nog steeds dat hij op een dag terug zou keren, maar zij had niet veel hoop, gezien het opstandige karakter van de jongen. Steven was gelukkig heel anders dan zijn broer. 'Ja, dat weet ik.' Ze zei het zachtjes en probeerde meelevens in haar stem te laten doorklinken.

Steven haalde diep adem en slaakte een zucht. 'Mijn opa – de vader van mijn moeder – heeft bij akte een paar honderd hectare grond aan Kevin nagelaten. Aangezien mijn broer het land niet heeft geclaimd, heeft mijn vader een verzoekschrift ingediend om de grond op zijn naam en die van mijn moeder te laten zetten. Het hof heeft het verzoek ingewilligd en mijn pa zegt...' Er verscheen een vreemde blik in zijn ogen. 'Hij zegt dat ze het land aan mij over willen dragen. Als huwelijksgeschenk.'

Anna-Grace hapte naar adem. Ze stak haar hand uit en hij pakte hem vast, maar zijn greep voelde klam. Waarschijnlijk was hij nerveus vanwege de verantwoordelijkheid, maar hij hoefde er niet in zijn eentje op te boeren. Hij had haar om hem te helpen. Hun eigen boerderij! Het lukte haar niet haar enthousiasme nog langer in te houden. 'Wat een geweldige nieuws! Staat er een huis op het land?'

Steven knikte langzaam. 'Een klein huisje maar; uit de jaren '30, begin jaren '40. Mijn vader is er echter in geen jaren geweest en weet

dus niet in welke staat het verkeert. Na opa Meiers' dood is het land altijd verpacht geweest en het geld dat dat opbracht, is op een rekening gezet op Kevins naam. Pa maakt zich nog steeds hard om het te laten overboeken en zegt dat zodra dat gebeurd is, dat ook voor mij is, voor het geval er een nieuw huis gebouwd moet worden of het huis dat er al staat, moet worden opgeknapt. En natuurlijk zal ik ook het een en ander aan machines en apparatuur moeten kopen.'

'Steven, wat een geschenk.' Anna-Grace vocht tegen haar tranen, vreugdetranen. Zonder dat ze er iets voor hoefden te doen, kregen Steven en zij een huis, een vrijgegeven stuk grond en een geldbedrag waarmee ze in hun behoeften konden voorzien; een prachtige start als man en vrouw. 'Ik vind het erg dat Kevin afstand heeft gedaan van zijn erfenis, maar ik ben heel blij voor jou.'

'Het voelde in eerste instantie heel raar om de erfenis aan te nemen, maar mijn vader zei dat het niet meer dan terecht is, omdat ik ook opa Meiers' kleinzoon ben. Mijn opa overleed een jaar voor mijn geboorte en mijn moeder zegt dat als hij had geweten van mijn bestaan, hij de erfenis sowieso tussen Kevin en mij verdeeld had. Ik neem dus niets aan waar ik wettelijk gezien geen recht op heb.'

Hij klonk onzeker. Alsof hij het niet verdiend had, zelfs. Anna-Grace' hart ging uit naar hem. Steven was zo'n integere man, zo goed en aardig, en hij had altijd iets over voor een ander. Natuurlijk wilde hij niets aannemen wat eigenlijk van iemand anders was. Ze kneep hem zachtjes in zijn hand. 'Je moeder heeft gelijk. En al kwam Kevin morgen terug, dan nog zou hij geen boer willen zijn.'

Hoewel ze een paar jaar jonger was dan Kevin en hij al een flinke poos weg was, herinnerde ze zich dat de jongen altijd boos aan de zijlijn had staan kijken als er werk voor de gemeenschap moest worden verricht en alleen had geholpen als zijn vader hem dat opgedragen had. Als het dan zover kwam, ging het niet echt van harte en Kevin zou nu dus waarschijnlijk ook niet echt staan te popelen om vrijwillig een boerderij over te nemen. Steven was echter een harde werker en had van jongs af aan zijn vader geholpen en zo alles geleerd wat hij moest weten. Ze had nooit kunnen denken dat ze dit allemaal zomaar in de schoot geworpen zouden krijgen.

De lach op haar gezicht was zo breed en ze had het gevoel dat hij daar voor altijd zou blijven. ‘O, Steven, ons eigen huis en land...’

‘Ja...’

Ze lachte om zijn sombere gezicht en zwaaide zachtjes zijn hand heen en weer. ‘Ga je snel kijken bij het land?’ Misschien kon ze dan met hem mee, mits haar vader en moeder dat goedgevonden.

‘Ik denk het wel. Pa zei dat we er wel een keer op zaterdagochtend naartoe kunnen gaan. Of misschien op vrijdagavond en er dan blijven slapen. Hij zou me laten weten wanneer het uitkomt.’ Steven trok zijn hand terug en draaide zich om naar de deur. ‘Ik moet aan het werk, mijn vader wacht op me. Maar ik wilde dat je het wist van het land en...’ Zijn stem stierf weg, alsof hij vergeten was wat hij wilde zeggen.

Anna-Grace schudde haar hoofd, terwijl er een geamuseerde glimlach rond haar mondhoeken krulde. De bandjes die van haar kap naar beneden bungelden en in haar nek kriebelden, herinnerden haar aan het feit dat ze binnenkort de witte bandjes zou verwisselen voor zwarte, als ze mevrouw Brungardt werd. Dan zou ze weggaan bij haar vader en moeder en vertrekken uit het stadje dat altijd haar thuis was geweest. Ineens begreep ze Stevens terughoudendheid. Verandering, al was die opwindend, betekende ook dat je iets moest opgeven. Het zou moeilijk zijn om uren bij haar ouders en zusje, en al het andere dat haar zo vertrouwd was, vandaan te wonen en werken.

‘Het komt allemaal goed, Steven,’ zei ze, evenzeer tegen zichzelf als tegen hem.

Op zijn gezicht brak een flauwe glimlach door. ‘Dat weet ik, natuurlijk komt het goed.’ Het gebrek aan vertrouwen in zijn stem sneed Anna-Grace echter door haar hart.

Steven Brungardt

Steven klom in zijn oude pick-up, trapte met zijn laars het koppingspedaal in en draaide de autosleutel bruusk om. De motor sloeg

aan en sputterde, waardoor de cabine trilde. Hij zette de truck in de versnelling en reed voorzichtig de met huizen omzoomde weg op, want het zou niet lang meer duren voordat er kinderen met hun lunchtrommel en boeken in de hand naar buiten kwamen om op hun gemak naar school te lopen. Nu waren de ongeplaveide wegen echter nog leeg en dat bracht hem in de verleiding om het gaspedaal diep in te trappen en even een stukje flink te jakkeren. Wat kon dat nou voor kwaad? Niets eigenlijk. En misschien lukte het hem dan ook om de rusteloosheid, die hem de afgelopen nacht uit zijn slaap had gehouden en nog steeds door zijn lijf gierde, kwijt te raken. Toch deed hij het niet. Waarschijnlijk omdat dit precies was wat Kevin zou doen en Steven juist zijn hele leven zijn best had gedaan om *niet* in de voetsporen van zijn broer te treden.

Terwijl Steven door het centrum van het stadje reed, gleed zijn blik langs de diverse familiebedrijfsjes. Alle gebouwen zaten fris in de verf, de stoepen aan de voorkant waren geveegd en op de ramen was geen spatje vuil te bekennen. Er stonden deze ochtend geen auto's bij Lisbeth's geparkeerd. Het cafeetje waar Anna-Grace parttime als serveerster werkte – het was inmiddels eigendom van haar tante Deborah, maar droeg nog steeds de naam van de oorspronkelijke eigenaresse – was op zondag en maandag altijd gesloten. De andere dagen van de week stonden echter aan beide zijden van het café de auto's tot twee straten verderop langs de weg. Meestal waren het grotendeels mooie auto's van buitenstaanders.

Als buitenstaanders – niet-mennonieten – in Sommerfeld kwamen om bij het café een hapje te eten of zelfgemaakte producten te kopen, klaagden ze niet over de ongeplaveide wegen of het gebrek aan airconditioning in de winkels. Integendeel, ze complimenteerden hen met het feit dat het stadje zo schoon was, zo heel anders dan hun eigen grotere, drukke steden. Steven wilde dat hij de moed had om hun te vragen naar hun stad. Hoe het was om ergens te wonen waar *niet* iedereen zijn burens bij naam kende, waar jonge mensen vrij waren om een opleiding te volgen en geen toestemming aan de oudsten hoefden te vragen of ze een auto mochten kopen, een mobiele telefoon of een nieuw stuk gereedschap voor de boerderij.

Soms wilde hij tegen die buitenstaanders zeggen: ‘Benijd ons niet. Jullie zijn de gelukkigen.’ Maar natuurlijk deed hij dat niet, meestal stond hij zichzelf niet eens toe het te denken. Maar al zijn goede pogingen om er niet aan te denken ten spijt, was dat hetgeen hem vandaag voortdurend bezighield.

Omdat het hem gisteravond, toen zijn vader hem verteld had over de grond in Arborville en dat Steven en Anna-Grace daar een gezin zouden kunnen gaan stichten, eens te meer duidelijk werd dat wat hij wilde, er niet toe deed. Het enige wat er wel toe deed, was wat pa en ma voor hem voor ogen hadden. En wat de oudsten van de gemeenschap goed zouden vinden.

Terwijl hij zijn truck de weg die naar de boerderij van zijn familie liep op draaide, onderdrukte hij een grom. Waarom had hij niet tegen Anna-Grace gezegd dat hij niet wilde gaan boeren op het land in Arborville? Waarom had hij haar niet verteld wat hij gisteravond had bedacht: dat hij het land wilde verkopen, het door de pachters op de rekening gestorte geld wilde opnemen en naar een stad wilde verhuizen om daar zijn middelbare school af te maken en daarna te gaan studeren?

Al vanaf de eerste dag dat hij naar het schooltje van de gemeenschap ging en verrukt en aandachtig had geluisterd naar het enthousiaste onderricht van juffrouw Kroeker, wilde hij andere kinderen de liefde voor het leren bijbrengen. In hun gemeenschap was er nog nooit eerder een man onderwijzer geworden, maar als kind had hij besloten dat hij de eerste zou zijn. Totdat hij zijn broer verteld had over zijn droom. Kevin had de spot gedreven met zijn idee. ‘Als je een mennonitische man wilt worden, zul je moeten doen wat pa en de oudsten van je verlangen en het zijn altijd de vrouwen die lesgeven. Vergeet het dus maar, broertje.’ Hij had het er nooit meer over gehad, maar vergeten was hij het niet.

Hij was begonnen Anna-Grace te vertellen wat hij van plan was te doen met het land, maar ineens had hij niet meer gedurfd. Anna-Grace’ blijdschap leek zo sterk op die van zijn ouders dat hij zich verstijfd, gefrustreerd en aan de kant geschoven had gevoeld. Dus had hij zijn gedachten voor zich gehouden. Maar nu walgde hij van

zijn lafheid. Moest een man zich bij zijn aanstaande vrouw niet zo op zijn gemak voelen dat hij haar kon vertellen over zijn diepste verlangens?

De schuifdeuren van de eeuwenoude schuur stonden wijd open, waardoor Steven wist dat zijn vader de door hun gemeenschap goedgekeurde tractor en schijfploeg al naar het land had gebracht om korte metten te maken met de verdroogde maisstengels. Hij had gewacht tot Steven er was om het werk over te nemen, zodat hij verder kon met het afbranden van de graanstoppels. Pa had Steven het afbranden van een geogst veld nooit toevertrouwd, met de mededeling dat als er iets fout ging, hij liever zelf de consequenties daarvan droeg dan dat hij zijn zoon moest zien lijden. Hij bedoelde het goed, maar gaf Steven door zijn manier van handelen het gevoel dat hij geen vertrouwen in hem had.

Zou pa met me meegaan naar Arborville om daar het veld ook voor me af te branden? De sarcastische gedachte verraste hem. *Vergeef me, Heer, dat ik geen respect heb voor mijn vader.*

Steven parkeerde de truck onder het afdak achter de schuur, waarna hij naar het huis slenterde om zich om te kleden. Ma had erop gestaan dat hij een katoenen hemd met knoopjes aandeed naar Anna-Grace, en niet een van de T-shirts die hij voor het werk droeg. Hij had overwogen om te zeggen dat hij niet het idee had dat het Anna-Grace veel uit zou maken wat hij droeg, maar omdat hij vreesde dat deze opmerking beschouwd zou worden als daad van verzet, had hij gewoon gedaan wat zijn moeder hem opdroeg. Omdat hij de goede zoon was, de zoon die zijn moeders hart *niet* doorboorde.

Steven stampte de trap op naar zijn slaapkamer en hing zijn hemd in de kast, in plaats van over het voeteneind van zijn bed, waarna hij snel een nauwsluitend T-shirt over zijn hoofd liet glijden. Terwijl hij het shirt nog in zijn broek propte, liep hij de gang in. Van de andere kant kwam ma hem tegemoet met een stapel handdoeken in haar armen. Toen ze Steven zag, verscheen er een glimlach op haar gezicht.

‘Wat vond ze ervan?’

Steven had geen verdere uitleg nodig. ‘Ze vond het geweldig.’ Terwijl hij terughadacht aan Anna-Grace’ glinsterende, blauwe ogen en de

stevige greep van haar slanke hand, probeerde hij te doen alsof hij blij was. Maar het gevoel wilde maar niet komen.

‘Dat geloof ik graag.’ Ma glom net zoals Anna-Grace had gedaan. ‘Ik ben ervan overtuigd dat het eerst vreemd voor haar zal zijn om niet meer in Sommerfeld te wonen, maar ze heeft familie in Arborville.’

Steven fronste zijn wenkbrauwen. ‘O?’

‘Hm-mm. Weet je het niet meer? Anna-Grace’ oudtante – de zus van de moeder van haar vader – en de meesten van haar kinderen wonen daar. Anna-Grace’ neef, Cletus Zimmerman, heeft opa’s land trouwens gepacht. Met familie in de buurt zal het niet zo lang duren voordat ze zich daar thuis voelt. En als ze een beetje lijkt op de meeste andere jonge vrouwen, zal ze niet kunnen wachten om haar eigen huishouden op te zetten en ervoor te zorgen dat het haar eigen thuis wordt.’

‘Ja, ze kan inderdaad niet wachten,’ grinnikte Steven somber.

Ma lachte en verschoof de stapel in haar armen. ‘Mooi zo. Beter dan dat ze ertegen opziet, toch?’

‘Ja, dat zal wel.’

Ma lachte nog eens en schudde haar hoofd, terwijl ze hem opnam. Haar reactie deed hem denken aan de manier waarop Anna-Grace had gereageerd: geamuseerd, maar misschien een beetje teleurgesteld door zijn gebrek aan enthousiasme. Als hij ma vertelde over zijn plannen, zou ze het dan begrijpen? In zijn hoofd vormden zich de woorden die hij tegen haar wilde zeggen: *Ma, wat ik echt graag zou willen, is het land verkopen en het geld gebruiken om te studeren. Zou u niet trots zijn als uw zoon onderwijzer werd?*

‘Wel, nu je haar het belangrijke nieuws hebt verteld, kun je maar beter naar het land gaan. Pa is al een half uur geleden vertrokken en hij wil dat veld afgebrand hebben voordat het gaat waaien. Het is beter dat je gaat.’

Steven onderdrukte een zucht. ‘Tuurlijk, ma.’ Hij ging naar buiten en liep met grote passen door het droge gras. Misschien was het wel goed dat ze zijn gedachtegang had onderbroken. Hij moest zijn ouders geen verdriet doen door hun te zeggen dat hij het land niet

wilde hebben. En hij wilde Anna-Grace geen pijn doen door haar te vertellen dat zijn hart ergens anders lag, dat hij eigenlijk geen menonitische boer, echtgenoot en vader wilde zijn.

Soms was het ongelooflijk moeilijk om de goede zoon te zijn.